

Barbara Cartland

A vintage black and white portrait of Barbara Cartland, a woman with dark hair styled in an elaborate updo, wearing a large, ornate hat decorated with numerous light-colored flowers. She is looking slightly to the left of the camera with a soft expression. The portrait is set against a solid pink background.

Apolloni armuvalgus

Barbara Cartland
The Love Light of Apollo
1996

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud PS Kujundus
Toimetanud Anu Vane
Korrektor Inna Viires

© 1996 by Cartland Promotions
All rights reserved.
© 2011 Kirjastus AMOR

B02218911
978-9949-401-81-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

AUTORILT

Ma armusin Kreekasse, kui lugesin esimest korda Robert Payne'i raamatut "The Splendour of Greece".

Kui ma Kreekasse läksin, avastasin, et see kütkestav raamat andis vastuse nii paljudele küsimustele ning aitas mul mõista jumalate saladuslikkust ja ilu.

Delos, kus sündis Apollon, on olemas täpselt sellisena, nagu ma olen seda kirjeldanud.

Mõned kreeka perekonnad on lihtsalt osa minu loost, kuid Erechtheioni ja Parthenoni kirjeldus on täpselt selline, nagu ma seda ise nägin ja tundsin.

Pärast 2500 aastat on Kreeka ikka veel lääne maailma jaoks salapärane mõistatus.

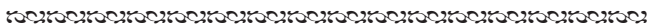
Just nagu Robert Payne selle nii selgelt välja toob.

"Kreeka hiilgus paneb ikka veel meie taeva kumama, ulatudes üle Ameerika ja Aasia ning maade, mille olemasolu kreeklased iialgi ette ei kujutanud. Poleks olemas kristlust kui sellist, kui poleks olnud kreeka filosoofias treenitud kreeka kirikuisade viljakat mõju.

Veidra kokkusattumusena võib kõiki Buddha kujutisi Kaug-Idas pidada sarnaseks portreedega Aleksandrist, kes näis kreeklastele kui taassündinud Apollon. Me oleme kreeklastele tänu võlgu mõtlemise ja teaduse alguse eest.

Nemad ehitasid kaunimad templid, mida kunagi on ehitatud, nikerdasid marmorit peenelt ja jõuliselt ning panid liikuma igiotsiva vaimu, mis keeldub uskumast, et mõtel võiks olla piire.

Just seetõttu reisime Kreekasse nagu palverändurid."

Esimene peatükk

1874

“Ei! Ei! Ei! Ma ei tee seda – ei tee!”

Printsess Marigoldi hääl muutus viimasel sõnal kiledaks.

Ta tõmbas kingakese jalast ja viskas selle oma järelvaataja kolonel Bassetti suunas.

Kuid kuna mehega oli seda ka varem juhtunud, astus ta kiirel sammul kõrvale.

Kingake maandus vitriinkapil, lükates ümber ühe osa kaunist Dresdeni portselanserviisist.

Printsess Marigold lamas sohval ning ütles nüüd mõnevõrra vaiksemal häälel: “Te võite Tema Majesteedile teatada, et ma ei lähe Kreekasse ja jutul lõpp!”

Kolonel Bassett ohkas.

“Ma kardan, Teie Kõrgeausus, et te ei saa kuninglikust käsust keelduda.”

“Miks mitte?” küsis printsess Marigold teravalt. “See peaks olema vaba riik.”

Kolonel Bassett ei vastanud ning mõne aja pärast ütles tütarlaps tulivihaselt: “Vaba! Muidugi on see vaba kõigi jaoks, välja arvatud kellelegi minusugusele, kes peaks olema kuninglikku verd, kuid ilma troonita ning lootuseta, et keegi pööraks tähelepanu sellele, mida ma tahan või ei taha teha!”

Seegi oli midagi, mida kolonel Bassett oli juba varem kuulnud, ning ta vaikis edasi.

Siis avanes ootamatult uks ja üks hääl ütles: “Kas keegi on kodus?”

“Holden!” hüüatas printsess. “Jumal tänatud, et te tulite! Mis te arvate, mis on juhtunud?”

Prints Holden astus edasi tuppa, noogutas kolonel Bassettile ning kõndis printsessi suunas.

Prints Holden oli pikka kasvu, laiaõlgne, mõnevõrra germaanlike näojoontega kaunis noor mees.

“Ma kuulsin teid karjumas,” ütles prints, “seepärast teadsin, et midagi on lahti.”

“Midagi on lahti!” kordas printsess Marigold. “Oh Holden, Holden, mida ma küll tegema pean?”